

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ἐστήθη πρὸ αὐτοῦ, λίαν προκλητικῆ. (Σελ. 583).

— Τὸ γνωρίζω· αὐτὸ εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ ἄλλο τι ἀκόμη γνωρίζω.

— Τί λοιπόν;

— Ὑπομονή. Τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ κερδίσω τὰ εἰσοδήματά μου. Καὶ θὰ τὰ κερδίσω. Τοῦ λοιποῦ αἱ τύχαι εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἄλλὰ προσέχετε ἀπὸ τὰς τρέλλας, διάβολε! Ἡ δούκισσα δυσκόλως ἀπατάται.

Καὶ δεικνύων τὴν φωτογραφίαν:

— Τί εἶνε αὐτὸ ἐκεῖ;

— Εἶνε ἡ ὠραιότερα κόρη τῶν Παρισίων, εἶπεν ὁ Βωνοᾶζ ποιῶν κίνημα ματαιόδοξον.

— Τὴν βλέπω καλὰ, πειρασμέ! Ἔχω ὀφθαλμούς. Σᾶς ἐρωτῶ τί θέλει ἐκεῖ;

— Σᾶς πειράζει;

— Πᾶν ὅ,τι πρόσκομμα ὑπάρχει εἰς τὸν δρόμον μου καὶ τὸν ἰδικόν σας μὲ ἀνησυχεῖ.

— Εἶνε ἡ Καισαρίνα . . . Καισαρίνα Βαλούς, εἶπεν ὁ Βωνοᾶζ μετ' ἐπιπλάστου ἀδιαφορίας, καλλονή, ἥτις ἐξέπεσεν ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς Μονμάρτρης εἰς τὸ βουλευτάρτον τῆς Μαγδαληνῆς.

— Ἡ ἐρωμένη σας;

— Δὲν τὸ ἀποκρύπτω.

— Καὶ διαρκεῖ ἀπὸ πολλοῦ;

— Ἀπὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν.

— Θὰ τὴν παρελάβετε ἀπὸ τὰ σπάργανά της, τότε;

— Ποσῶς. Ἦτο δεκαεπτὰ ἔτων. . . Τὸ φθινόπωρον θὰ κλείσῃ τὰ δεκαεννέα.

— Σὰς λατρεύει;

Ἄ Βωνοῶζ ἐμειδίασεν αὐταρέσκως.

— Τὸ λέγει, τουλάχιστον.

— Εἰσθε τυχεροί. Καὶ σεις;

— Ἐγώ... μία ιδιοτροπία... μία ἀπλή ιδιοτροπία...

— Θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ τὴν ἀπηνρευθεῖ.

— Νὰ τὴν ἀπηνρούμη;

— Ἦ τουλάχιστον νὰ περιβάλετε τὸ πρᾶγμα διὰ μυστικότητος.

— Ὁραῖον. Οἱ Πάρισιοι εἶνε πόλις μεγάλη, δυσκόλως γνωρίζει τις τὰ συμβαίνοντα ἐν αὐτῇ.

Ἄ ταγματάρχης ἔδηξε τὰ χεῖλη.

Ἦ ιδιοτροπία τοῦ κόμητος δὲν ἦτο τόσον ἐπιπόλαιος, ὅσον ἠρέσκετο νὰ τὴν χαρακτηρίζῃ.

Ἐνῶ ἐσκέπτετο, ὁ κώδων ἐσήμανεν ἰσχυρῶς ἐν τῷ προδῶμῳ.

Καὶ ταυτοχρόνως φωνὴ γυναικίος, ἀλλὰ φωνὴ τραχεῖα, σχεδὸν ἀνδρική, ἀντήχησεν εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου.

— Ἐκείνη εἶνε, εἶπε ζωηρῶς ὁ κόμητος πρὸς τὸν ἰατρόν.

Καὶ δεικνύων αὐτῷ μικρὰν αἰθούσαν παρακειμένην τῷ θαλάμῳ:

— Εἰσέλθετε ἐκεῖ καὶ ἀφετέ μας. Δύνασθε ν' ἀκούητε, ἂν ἦσθε περίεργος. Πηγαίνετε!

Ἄ ταγματάρχης εἶχε μόλις ἐξαφανισθῆ ὅτε τὸ καταπέτασμα τῆς θύρας τοῦ θαλάμου ἀνυψώθη καὶ τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνης ἐπεφάνη ἐν τῷ σκοτεινῷ πλασίῳ τῆς θύρας, ἀπὸ τῆς σκιάς τοῦ ὁποῦ προέβαλε λαμπρὰ ἡ λευκότης τοῦ δερματός της.

— Ἄ! σὺ εἶσαι! εὐάρεστος ἐκπληξίς! εἶπεν ὁ κόμητος τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ὠραίαν κόρην.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι!

Προῦχώρησε κατὰ ἓν βῆμα καὶ διηρεύνησε τὸν θάλαμον πανταχόθεν.

Ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα διότι οὐδένα ἔβλεπε.

— Τί μοῦ ἔλεγε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ Ἄντωνιος, ἤρχισε λέγουσα, ὅτι ὁ κύριος δὲν ἦτο μόνος, ὅτι ὑπῆρχε καὶ εἰς ἰατρός τοῦ χωρίου, ἀπὸ τὸ Βερρῦ; Ἐγίνεν ἀφαντος, ὁ ἰατρός σου;

— Ἄνεχώρησε.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἐχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

— Περὶ τίνος πράγματος;

— Μίαν συμβουλήν...

— Ἦν θέλεις νὰ μοὶ δώσης.

— Ὅχι, νὰ σοὶ ζητήσω, ἐξ ἐναντίας.

— Αἱ ἰδικαί μου δὲν ἀξίζουσι πολὺ.

— Ποτέ δὲν σὲ ἤκουσα νὰ εἴπης μεγαλειτέραν ἀλήθειαν...

— Δὲν εἶσαι περιποιητικὴ.

— Ὀλίγον μὲ μέλει... Τὸ πρᾶγμα σ' ἐνδιαφέρει ὅσον καὶ ἐμέ...

— Ἄ! ἐπεφώνησεν ὁ Βωνοῶζ.

Ἦ ὠραία κόρη ἴστατο ὀρθία, στηριζομένη διὰ τῶν δύο τῆς χειρῶν, κεκαλυμμένην διὰ χειροκτιῶν, παρὰ τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης γηραιοῦ ἐπίπλου ἐντέχνως ἐξεργασμένου, μετὰ λεπτῶς ἐσκαλισμένων ὀρειχαλκίνων ἀγαλμάτων, ἐφ' οὗ ὁ ἐραστής της εἶχεν ἀπλώσει τὰς σημειώσεις τοῦ γραφῆος τοῦ Πρεϊλλῦ.

Ἦτο τῷ ὄντι πλάσμα γοητευτικόν, μὲ μαρμαρίνον σάρκα, βαφομένην ὑπὸ τοῦ πλουσίως ἐν ταῖς φλέβαις της κυκλοφοροῦντος αἵματος.

Εἶχε στάσιμ ὁμοίαν πρὸς ἀρχαίας θεᾶς. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπέβαλλον διαταγὰς μετὰ τίνος ἐλευθερίου σκληρότητος.

Τὰ αἰμάσσοντα χεῖλη της ἐπλασίαουν ὀδόντας ἐξόχως ὠραίους. Εἶχεν ὄλα τὰ χαρακτηριστικὰ θήλεος. Νέρωνος.

Ἄλλ' ἦτο εἰς ὑψιστον σημεῖον προκλητικὴ καὶ διεγερτικὴ.

— Ἰδοῦ, ὑπέλαβεν αὐτὴ ἀποτόμως, μετὰ τινὰ παῦσιν... Οἱ τρόποι σου δὲν ἐξαπατοῦν ἐμέ...

— Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο;

— Ὅτι σοὶ εἶμαι κώλυμα, ὀχληρά! Ὁ δεσμός μας σὲ συντρίβει... Ὀλίγον σὲ μέλει δι' ἐμέ, ὁμολόγησέ το.

— Τί ὕφος λεκτικῷ!

— Μὴ προσέχης εἰς αὐτό. Ἐξέταζε τὸ βάθος τῶν πραγμάτων. Ὅτε ἤλθες νὰ μὲ ζαλίσης μὲ τὰς παρακλήσεις σου, μ' ἐπλήρους ὑποχρεώσεων... Ἐγὼ ἡ ἀνόητος σ' ἐπίστευσα... Τώρα μένεις ἐπὶ μῆνας ἐκτὸς τῶν Παρισίων... Μὲ χιλίους κόπους συλλέγεις καὶ μοῦ στέλλεις ἐπὶ τέλους τὰ χίλια φράγκα, ἄτινα μοῦ δίδεις κατὰ μῆνα... Τὸ εὐρίσκεις ἐξοδὸν μάταιον, ὁμολόγησέ το.

— Σοὶ ὀρκίζομαι...

— Ἔσο λοιπὸν εἰλικρινής. Ἐὰν προσεποιούμην ὅτι δὲν ἔβλεπον, τί θὰ ὠφελοῦμην; Δὲν γνωρίζω τί θησαυρίζεις, ἀλλ' αὐτὸ γνωρίζω καλὰ, ὅτι εἶσαι βουτηγμένος εἰς τὰ χρέη ὡς τὸν λαίμω!..

— Τί φράσις!

— Ὅμιλῶ ὅπως γινώσκω! Ἄν ἀνετρέφεσο, ὡς ἐγὼ, εἰς τὰ ὕψη τοῦ μύλου τῆς Γαλέττας, θὰ ἤκουες καὶ ἄλλας. Ἄλλως τε δὲν εἶνε ἀσχημὸς ἡ φράσις, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα. Τί ἀναγινώσκεις ἐκεῖ;

— Δέσμας ὑπομνημάτων!

— Χρήματα τὰ ὅποια σοὶ ἀπαιτοῦν;

— Χρήματα τὰ ὅποια ὀφείλω, τουλάχιστον.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς σου.

— Ὅφείλω νὰ σοὶ ἀποδώσω αὐτὸ τὸ δίκαιον.

— Ἄλλ' εἶσαι ἐξ ὀλοκλήρου κατεστραμμένος καὶ σ' ἐμβάλλω εἰς ἀμηχανίαν. Μὲ ἔλαβες ἐκ ματαιοδοξίας... Ἐξακολουθεῖς νὰ μὲ τηρῆς ἐκ συνηθείας, ἐκ ζηλοτυπίας ἴσως... διὰ νὰ μὴ μὲ ἀφήσης εἰς χεῖρας ἄλλων.

— Ἀπατάσαι... ἐξ ἀφοσιώσεως.

— Πῶς τὸ λέγεις... Ὡς νὰ εἶχες εἰς τὸν λαίμω σου πάγον...

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἐξ ἀγάπης.

— Ἐνόμιζον ὅτι δὲν τρέφεις τοιαύτην δι' ἄλλον, εἰμὴ διὰ σέ, εἶπεν ὑποβλέπουσα αὐτὸν πλαγίως.

— Πῶς τὸ ἐννοεῖς; προσέθηκε, ζωηρῶς πειραχθεῖς.

— Ὅχι θυμούς! Ἀφ' ὅτου, ἐξαπατηθεῖσα ὑπὸ τῶν ὠραίων σου λόγων, κατέβην ἀπὸ τῆς τάξεως τῆς ἐργατίδος εἰς τὴν ταπεινώσιν τῶν συντηρουμένων γυναικῶν, σ' ἐμελέτησα καλῶς σὲ καὶ τοὺς ὁμοίους σου. Δὲν ἀξίζετε πλειότερον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου. Ἐγώ τιταί, γλίσχοι, πλήρεις ἀναγκῶν καὶ κατ' αὐτὰς τὰς λαμπράς σας ἡμέρας, μοῦ ἐγείρετε τὸν οἶκτον.

Ἄ Βωνοῶζ συνεκράτησε κίνημα ἀδημονίας.

Ἐκείνη τῷ ἐπανελάβε μετὰ φλέγματος:

Μὴ δυσαρεστήσαι λοιπὸν, τί θὰ κατάρθονες μὲ τοῦτο; Καὶ ἐξακολουθοῦσα:

— Ἐχετε τὴν μανίαν νὰ φαίνεσθε πλέον τοῦ ὅ,τι εἶσθε, καὶ ὑπὸ τὰ χρυσαῖα ῥάκη σας δέχεσθε τὰς ἐπισκέψεις γραφῆων, οἵτινες σὰς προκαλοῦν ἀδιαθεσίας. Τὰ οικονομικὰ τῆς Τουρκίας διευθύνονται καλλίτερον ἀπὸ τὰ ἰδικὰ σου, ἀγαπητέ μου...

— Ποῦ θέλεις νὰ καταλήξης;

— Εἰς τοῦτο: Δὲν θέλω πλέον νὰ σοὶ ἦμαι βάρος. Παραιτοῦμαι τοῦ χορηγημάτων σου καὶ ἀπέρχομαι.

— Ὅθι τὸ κάμης; ἠρώτησεν ἐκεῖνος ζωηρῶς.

— Ἄδιστακτως!

— Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν τὸ θέλω;

— Πρὸς τί νὰ ἐναντιοῦσαι;

— Διότι σὲ ἀγαπῶ.

Τὸν ἐθεώρησε κατὰ πρόσωπον καὶ μετὰ ψυχροῦ καὶ ἀλοκτοῦ ἐμπαιγμοῦ:

— Ἄφες τὰ ἀστεία, αἱ !
 — Σοὶ ὀρκίζομαι...
 — Αὐτὰ ἦσαν καλὰ πρὸ δύο ἐτῶν... τώρα εἶμαι ὀλιγώτερον ἀνόητος... δὲν περνοῦν πλέον. Μὲ ἀγαπᾶς, ὡς ἀγαπᾶς τοὺς ἵππους σου καὶ τοὺς σκύλους. Εἶνε πολὺ καὶ ἀνεπαρκές. Εἶχον παραδοθῆ... ἀνακαλῶ τὴν ὑποχρέωσίν μου...
 — Καὶ ἔπειτα ; εἶπεν ἐκεῖνος, κυριευθεὶς ὑπὸ μανιώδους πρὸς τοὺς διαδόχους τοῦ ζηλοτυπίας.
 — Ἐπειτα ! Ἐπιθυμῶ νὰ ἦμαι ἐλευθέρα. Ἡδυνάμη νὰ ἐξηκολούθουν τὸν αὐτὸν βίον μὲ τὸν Βουσιέρ, τὸν Λουκιανόν, τὸν Μορανβάλ, ἢ ἄλλους, ἐκ τῶν ἰδικῶν σου. Ἄλλα μὴ φοβῆσαι. Δὲν ἔχω ποσῶς τοιαύτην ὄρεξιν, καὶ ἂν ἀκόμη μ' ἐφόρτωνον χρυσόν. Ἀηδιάζω τοὺς ἀνδρας. Ἐδοκίμασα ἐν ἐπάγγελμα... δὲν μοὶ ἤρεσε. Τοῦτο μόνον ἐπιθυμῶ, νὰ ζῶ ἀνεξάρτητος, νὰ κάμνω ὅ,τι μοὶ ἀρέσκει καὶ νὰ μὴ ὑπακούω εἰς κανένα. Κομιστὴς τῶν παραγγελιῶν ὅτε ἤμην ὀκτώ ἐτῶν, μαθητευομένη ἐργάτρια εἰς τὰ δέκα, μὲ τὸ μικρόν μου κἀνιστρον καὶ δέκα λεπτῶν ἄρτον ἐντός, ἐγύριζα ὅλα τὰ βουλευάρτα καὶ συνετηρούμην μὲ κρέας γηραιόν καὶ δύσπεπτον. Δεκαπέντε ἐτῶν ἤμην δεσποινίς, δεκαεπτὰ ἐκέρδιζον ἑκατὸν φράγκα κατὰ μῆνα καὶ τὸ φαγητόν. Μὲ ἀπεπλάνησες τῶν καθηκόντων μου μὲ τὴν ὠραίαν σου γλῶσσαν. Ἦτο μία δοκιμὴ... τὴν ἔκαμα. Προσφέρονται νὰ μὲ λάβουν πάλιν μὲ ἑκατὸν πεντήκοντα τὸν μῆνα εἰς τῆς Λαύρας, μὲ ὑποσχέσεις διὰ τὸ μέλλον. Φαίνεται ὅτι ἔχουν ἀνάγκην ἐμοῦ ἐκεῖ... μ' εὐρίσκουν τεχνίτριαν... μὲ θεωροῦν καλὴν ὡς ὑποδιευθύντριαν, ἐπιβάλλουσαν, ἱκανὴν νὰ θέτω εἰς τὸν ζυγὸν τὴν χορείαν τῶν μικρῶν, αἵτινες κάμνον τὸ παλαιόν μου ἔργον. Ἐπανέρχομαι ἐκεῖ, προτιμῶ ἑκατὸν πεντήκοντα τὸν μῆνα διὰ τὰ ὅποια, κατὰ τὸ πέρασ τῆς ἡμέρας, δὲν θὰ ὀφείλω τίποτε εἰς κανένα, ἢ τὸ χιλιοδραχμὸν σου γραμματίον, τὸ ὅποιον τόσον σοὶ στοιχίζει κατὰ μῆνα, ἐνῶ καὶ εἰς ἐμὲ ἐπιβάλλει ὑποχρέωσεις, ὡς ἀποσιωπῶ. Ὑγίαινε λοιπὸν καὶ μὴ παραπονεῖσαι. Εἶνε μία ἀπολύτρωσις δι' ἐμὲ καὶ λαμπρὰ ἀπαλλαγὴ διὰ σέ.
 — Ἴσως ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ἐκεῖνος ἀπλῶς, ἀλλ' εἶνε ἀληθῆ, ὅσα μοὶ λέγεις ;
 — Πρὸς τί νὰ ψευθῶ ;
 — Μήπως γνωρίζει κανεὶς ποτὲ μὲ τὰς γυναῖκας...
 — Τί ἔχω νὰ κρύψω ;
 — Τρόντι.
 — Ἐν μόνον ποθῶ, νὰ ζήσω ἡσύχως, χωρὶς ν' ἀναμιγνύωμαι εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων. Φρόντισον ν' ἀπαλλαγῆς τῆς στενοχωρίας ὅπως δυνηθῆς... Νυμφεύθητι !
 — Εἶνε ἴσως τὸ μόνον δι' ἐμὲ μέσον σωτηρίας.
 — Καὶ τὸ σκέπτεσαι ; ἠρώτησεν ἀτενίζουσα αὐτόν.
 — Ἴσως.
 — Λέγεις ὅτι θὰ ἐπιτύχῃς ;
 — Θὰ προσπαθῶ.
 — Καλὴν τύχην ! εἶπε μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας.
 — Καὶ θὰ πράξῃς καὶ σὺ βεβαίως τὸ αὐτό ;
 — Δὲν ὑπάρχει φόβος. Ποῖος μὲ θέλει ἐμὲ !
 — Εἶσαι κόρη θαυμασιᾶ.
 — Εὐχαριστῶ.
 — Πνευματώδης...
 — Δὲν σοὶ ἐζήτησα φιλοφρονήσεις.
 — Ἀγαθὴ κατὰ βάθος...
 — Μὴ τόσον μ' ἐμπιστεύεσαι... ἀλλὰ μετ' αὐτῶν τῶν προτερημάτων ἔχω οἰκογένειαν ἱκανὴν νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν τοὺς θερμότερους μου θαυμαστάς. Ὁ πατήρ μου εἶνε εἰς ἀργός, εἰς μέθυσος... ὁ ἀδελφός μου ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν ὑπόσχεται νὰ γίνῃ εἰς ἀθλιὸς λωποδύτης. Θὰ καταλήξῃ εἰς τὴν εἰρκτὴν καὶ τὸ καυχᾶται. Ἡ μήτηρ μου !... αὐτὴ εὐρίσκεται εἰς τὰ μέρη τῶν κοινῶν γυναικῶν, εἶπε ταπεινοῦσα τὴν φωνήν. Δὲν γνωρίζω πῶς ἐγὼ ἐξήλθον τοῦ βορ-

βόρου αὐτοῦ, ὅπου ἔσυρα τὰ παιδικά μου ἔτη ἐν μόνον πταίσμα βαρύνει τὴν συνείδησίν μου... Ἡ αἰτία εἶσαι σὺ, καὶ δὲν σοὶ τὸ ὀφείλω χάριν, ἐννοεῖται, διότι ἐρυθριῶ δι' αὐτό.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἡστραψῆν, ἐνῶ ἐξέφερον αὐτὴν τὴν ἀπειλὴν διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης.

Ἐξηκολούθησεν :

— Ἐὰν λάβῃς ἀνάγκην ἐμοῦ, θὰ μ' εὐρῆς, ἀλλ' ὄχι διὰ χαριεντισμούς. Ἐτελείωσαν αὐτὰ.

Ὁ Βωνοᾶζ ἠσθάνετο σύγχυσιν ἐν τῇ κεφαλῇ του ἐκ πείσματος. Πρὸ μιᾶς στιγμῆς ὠμίλει περὶ τοῦ δεσμοῦ του ὡς περὶ ἀπλῆς ἰδιοτροπίας, καὶ ἐκάστη λέξις τῆς Καισαρίνας ἦτο τραῦμα διὰ τὴν φιλοτιμίαν του.

— Ἐσκέφθῃς καλῶς ; τὴν ἠρώτησε.

— Ναί.

— Πότε θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τῆς Λαύρας ;

— Αὐριον.

— Καὶ τὸ διαμέρισμά σου τῆς ὁδοῦ Βινιῶν ;

— Τὸ φυλάττω. Δὲν σοὶ ἐκόστιζε πολὺ ἡ κατοικία μου. Πεντακόσια φράγκα δι' ἐνοίκιον, ὅλων συμπεριλαμβανομένων, ὕδατος, ἐπίπλων καὶ φωτισμοῦ. Ἐνα κλουβὶ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, παραπλευρῶς τοῦ οὐρανοῦ ! Δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ τὸ πληρώω !

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον θὰ μάθω ποῦ θὰ προσκολληθῆς...

— Σὲ παρακαλῶ νὰ λησμονήσῃς τὸν δρόμον. Κανεὶς ἀνὴρ δὲν ἔχει πλέον νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ. Τοὺς μισῶ, τοὺς ἀνδρας.

— Καὶ ἐμὲ ἀκόμη ; εἶπε προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.

— Σέ, ὡς τοὺς ἄλλους, ἀπήντησε πλειότερον ἴσως τῶν ἄλλων.

— Εἶνε σκληρόν.

Ὁ κόμης εἶχε πλέον περιέλθει εἰς ἀμηχανίαν.

Ὅσῳ πλειότεραν περιφρόνησιν τῷ ἐπεδείκνυεν ἡ κόρη αὐτῆ, τόσον ἠσθάνετο διάπυρον θέλησιν ἵνα τὴν συγκρατήσῃ.

— Δὲν θὰ λυπηθῆς ; ἐτραύλισεν.

Ἡ Καισαρίνα ἐμάντευε τοὺς ἀναζωογονηθέντας πόθους του, τὸ αἶμα του τὸ ἀναβράζον ἐπὶ τῇ θῆα τῆς. Ἀπήλαυε μετ' ἀγαλλιάσεως τῆς ταραχῆς του.

Ἐστήθη πρὸ αὐτοῦ, λίαν προκλητικῆ, μὲ σαρδῶνειον μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων, μὲ προβάλλοντάς τοὺς ὠραίους τῆς μαρμαρίνους κόλπους, τὴν κεφαλὴν ὑπερῆφάνως ἠνορθωμένην, στάσις, ἣτις ἐφαίνετο ὅπως φυσικὴ εἰς τὴν κόρην αὐτὴν τὴν ἔχουσαν τύπον αὐτοκρατειράς, καὶ ἐκένωσεν πᾶν τὸ περιεχόμενον τῆς καρδίας τῆς ἐν ἐκρήξει κυνικῆς ἐλευθεριότητος.

— Τί ὀμιλεῖς διὰ λύπας, εἶπε, καὶ πόθεν θέλεις νὰ τὰς ἔχω ; Σ' εὐρίσκω γελοῖον, ἀλλ' εἶσθε ὅλοι ἐν καὶ τὸ αὐτό, καὶ διὰ τοῦτο σοὶ λέγω ὅτι κανεὶς πλέον δὲν ἔχει νὰ πατήσῃ τὸ κατώφλιον τῆς θύρας μου. Εὐρίσκετε μίαν κόρην τῆς ἀρεσκείας σας, διότι ἔχει χάριν καὶ γνωρίζει νὰ ἐνδύεται, καὶ τὴν κυνηγεῖτε, μὲ τὸ στόμα ἐν σχήματι καρδίας καὶ σωρείαν ὑποσχέσεων. Ἐκείνη συλλαμβάνεται εἰς τὰ δίκτυα. Ἡ ἀργία, ἡ φιλαρέσκεια, τὸ ἀγνωστον τὴν ἐλκύουν. Ὁραῖον τῷ ὄντι τὸ ἀγνωστον ! Νὰ ζῆ τις κεκλεισμένη ἐντός θαλάμου, ὅπου νὰ μὴ ἔχῃ τί νὰ κάμῃ ἕως οὐ ἔλθῃ ὁ δεσπότης τῆς καὶ κύριος, ὅστις σὲ μεταχειρίζεται ὡς οἱ ἀποκτηνωμένοι ἐκ τοῦ ὀπίου Τοῦρκοι μεταχειρίζονται τὰς δούλας των, τὰς ἀγορασθείσας παρ' ἀνθρωπεμποροῦ καὶ κλεισθείσας εἰς τὸ χαρέμιόν των ! Νὰ πλήττῃ ἐν τῇ ἀπραξίᾳ, μὲ τὸν φόβον ὅτι ἴσως ἐγκαταλειφθῆ, ἀμα ὡς ἐλαχίστη ἰδιοτροπία ἐπέλθῃ εἰς τὴν κεφαλὴν ἐνὸς κεκορεσμένου, καὶ ἀφεθῆ ἐν μέσῃ ὁδῷ, νὰ αἰσθάνεται ἐαυτὴν ἐξητελισμένην καὶ νὰ περιφρονῇ ἐαυτὴν διότι παραδίδεται ἀνευ ἔρωτος. Ἄ ! ὄχι ! Πολὺ ἐλεεινὴ πρέπει τις νὰ ἦναι διὰ νὰ καταλήξῃ ἕως ἐκεῖ καὶ νὰ ἔχῃ ψυχὴν τα-

πεινὴν μὴ συναισθανομένην τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν. Εἶμαι μία ἀτυχὴς ἀνατραφεῖσα ἐν τῇ ἐσχάτῃ πενίᾳ. Φέρω ὄνομα γελοῖον κάλλιστα ἀρμόζον εἰς τὴν κατάστασίν μου, Καισαρίνα Βαλοῦς! Οἱ Βαλοῦς εἶνε θήραμα διὰ τὴν ἀστυνομίαν. Ἀξιοθρήνητος γενεά! Ὅταν ἤλθες σὺ, σὺ, ὁ κόμης Βωνοᾶζ, μ' ἐδελέασεν ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐσύχναζον ἕνα κόσμον ὑπέρτερον. Ἄ! μάλιστα, μόλις διαφέρει ὀλίγον κατὰ τὴν γλῶσσαν αὐτὸς ὁ ἀνώτερος κόσμος! Ἐγνώριζον τὰς γυναῖκας, διότι τὰς ἐνέδουα καὶ τὰς ἤκουον νὰ ὁμιλοῦσι μεταξύ των. Δὲν εἶνε ἐπιφυλακτικαὶ ἐνώπιόν μας, καὶ εἰς τῆς ραπτρίας ἐκτιμᾶται κάλλιον μία μαρκησία ἢ εἰς τὴν αἰθουσαν. Εἶνε πελάτιδες. Τὰς σέβομαι δι' αὐτὸ καὶ δὲν λέγω τίποτε! Ἄλλ' οἱ ἄνδρες! Θεέ μου! Κάλλιον νὰ σαρώνης τοὺς δρόμους παρὰ ν' ἀνήκης εἰς τοιοῦτους πασάδες, εἴτε ὑπὸ τὰς διαταγὰς δώδεκα ἡναί τις, εἴτε ἐνός, ὡς ὁ κ. Βωνοᾶζ! Ἐπίστευσα εἰς τὸν ἔρωτα! Μοὶ τὸν ὑπεσχέθης. Καὶ ἤμην πολὺ εὐπιστος δίδουσα ἀκρόασιν! Ὁ ἔρωσ εἶνε ἀπλῆ λέξις. Ἴσως τὸν εὕρῃς τις εἰς τὴν ἐξοχὴν, δὲν θὰ ὑπάγω νὰ ἴδω... Εἰς Παρισίους, εἰς τοὺς βαρῶνους σας καὶ τοὺς οἰκονομολόγους σας... μεταξύ τῶν κύκλων σας... συχνότερον!

Ἐμίλει ἄνευ ἐκρήξεων φωνῶν, ἀταράχως, διὰ φωνῆς δηκτικῆς.

Ὁ κόμης Ἰστατο ἀκίνητος, ὡσεὶ ὑπνωτισθεὶς ὑπὸ τῶν μεγάλων τῆς τολμηρῶν βλεμμάτων, ἄτινα τὸν ἐμαγνήτιζον. Ἐπεθύμει νὰ διετῆρει τὴν ἐρωμένην αὐτὴν, ἥς τὸ σχῆμα ἐφαίνετο γεγλυμμένον ἐπὶ μαρμάρου καὶ προωρισμένον ν' ἀποκορῆ τὰς προσβολὰς τῶν ἐτῶν, καὶ ἐδίσταζε τί ν' ἀποφασίσῃ, διότι τῷ ἦτο βῆρος ἅμα καὶ ἐμπόδιον.

Ἐφέλλισε δειλὰς τινὰς παρατηρήσεις, καὶ τέλος, ὀχρωθεὶς εἰς τὸ τελευταῖόν του καταφύγιον,

— Καλά! ναί, ὡμολόγησεν, ἔχω καταστραφῆ ἐντελῶς ἢ τοῦλάχιστον πλησιάζω. Ἴδου διατί μ' εὔρες διστάζοντα. ἀναποφασιστον. Περίμενε! θὰ ἐπανέλθω πλουσίως καὶ τότε...

— Θὰ φωνῆς γενναιοδωρος!

— Θὰ σοὶ ἐπιδαφιλεύσω τὰ πάντα...

— Μὲ τὸ χρῆμα ἄλλης; εἶπεν ἐμπαικτικῶς. Εὐχαριστῶ!

Προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε.

— Θέλω νὰ ἐπανορθώσω τὰς ἀπωλείας μου, ἐδήλωσεν ἀπλῶς.

— Νυμφευόμενος μίαν προίκα;

— Γνωρίζεις κανέν ἄλλο μέσον;

— Λυποῦμαι ἐκείνην, ἥτις θὰ σὲ ἀνεγειρή.

— Ἡ ἀνάγκη κάμνει τὸν νόμον... Ἐχω νὰ ὑπερασπίσω τὸ ἀτομόν μου... Ζητῶ ὁδὸν σωτηρίας... Ὅθι τὴν εὐρω. Εἰπέ μοι ὅτι θὰ ἐπαναβλεπώμεθα... ἐνίστε... συχνάκις! Εἶσαι ἢ καλλιτέρα μου ἀνάμνησις.

— Καὶ σὺ θὰ μοὶ ἦσαι ἢ μόνη... Ὑγίαινε!

— Καλὴν ἐντάμωσιν!

Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ἐκείνη ἔδωκεν ἀφελῶς τὴν ἰδικὴν τῆς. Ἐσθάνθη ὑπὸ τὸ χεῖρόκτιόν τῆς πῆσιν ἐλαφροτάτην καὶ ἐμόρφασε περιφρονητικῶς.

Ὁ Βωνοᾶζ οὔτε κἀν τὴν ἔσυρε πρὸς ἐκυτόν, ἵνα τὴν θλίψῃ εἰς τοὺς βραχίονάς του διὰ τελευταίαν φοράν.

Καὶ ἐν τούτοις τὰ λεγόμενά τῆς ἦσαν ἀληθῆ.

Εἰς οὐδένα ἄλλον, πλὴν αὐτοῦ, εἶχε παραδοθῆ.

Καὶ πῶς ἐξῆλθεν ἀσιπλος τοῦ βορβόρου, ἐν ᾧ κατέτριψε τὰ παιδικὰ τῆς ἔτη; Ἦτο θαῦμα, ἐκ τῶν οὐχὶ σπανίως συμβαινόντων εἰς Παρισίους.

Ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου, ὡς εἶχεν εἰσέλθει, ὑπερήφανος, ἄνευ προφανοῦς συγκινήσεως, ἀλλ' ἐν τῷ βῆθει τῆς ψυχῆς τῆς ἀνέβραζεν ὑπόκωφος ὀργή. Ὄμνυε θανάσιμον μῆσος, ὄχι μόνον κατ' αὐτοῦ, ὅστις ἀπέμενε ἐν τῇ ἀναμνήσει τῆς ὡς τραῦμα καὶ ὡς τύψις, ἀλλὰ κατὰ πάντων τῶν ἄλλων.

Καὶ ὠρρίζετο νὰ τοὺς πληρώσῃ δι' ὅλα ὄσα, εἶχεν ὑποφέρει κατὰ τὰ εἰκοσιν ἔτη τῆς ὑπάρξεώς τῆς, νὰ τοὺς ρίψῃ κατὰ πρόσωπον τὸ αἶσχος, τὴν ἀτιμίαν καὶ ὄλην τὴν πικρίαν, ἣν ἠσθάνετο καταπνίγουσαν αὐτήν.

Τὸν ἐμίσει ἰδίως, ἐκείνον, δι' οὐ ἐθυσίασε τὰ καλλιτέρα τῆς ἔτη, χωρὶς τῶρα αὐτὸς νὰ τῇ ἀποτείνῃ γλυκεῖς τινὰς λόγους εὐχαριστίας καὶ ἀντικαταστήσῃ τὸν διαλυθέντα δεσμόν διὰ τινος φιλίας.

Ἡ Καισαρίνα εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βωνοᾶζ δισταζούσα, ἀνήσυχος.

Ὁ ἔραστής τῆς ἠδύνατο νὰ τὴν κατέκτα μὲ κραυγὴν τινὰ πηγάζουσαν ἀπὸ τῆς καρδίας, καὶ τοιαύτην κραυγὴν δὲν τὴν ἀνεῦρεν.

Ἀπῆλθε φέρουσα πληγὴν δηλητηριώδη ἐν τῇ καρδίᾳ. Μόλις εἶχεν ἀπέλθει, ὅτε ὁ ταγματάρχης Καμπεῦρὸλ ἀνέλαβε τὴν θέσιν του.

Ὁ φίλος τοῦ Βωνοᾶζ ὀλονὲν κατέπιπτεν ἐπὶ μαλλοῦν ἐν τῷ πνεύματί του.

— Ἐρᾶνθε πλέον ἢ μέτριος, καλέ μου, εἶπε, κοντὰ εἰς ὅλα τὰλλα, χίλια κανόνια!

— Ἄ! ἐκεῖ ἦσθε; ὑπέλαβεν ὁ κόμης.

— Μὲ εἶχετε λησμονήσει;

— Περίπου.

— Ἦκουα... Ἐβλεπα!... Μὴ δίδετε πίστιν! εἶνε μία κατεργάρα, βροντῆ Θεοῦ!

Ὁ Βωνοᾶζ προσεποιήθη ἀδιαφορίαν.

— Μπᾶ! εἶπε, ἔχετε δίκαιον. Ἐπρεπε νὰ ἔδιδα πέρας.

Ἐτελείωσε.

— Τὸν νοῦν σας μόνον!

— Τί δύναμαι νὰ φοβοῦμαι ἐξ αὐτῆς;

— Τὰ πάντα καὶ τίποτε.

— Δὲν γνωρίζετε τὰς γυναῖκας. Ἐν βῆμα νὰ κάμω αὐριον πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ θὰ τρέξῃ ἐδῶ, ὡς εἰς τὸ πῦρ. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸ πράξω

— Εἶσθε βέβαιος;

— Ἐννοεῖται.

— Ἐστῶ, εἶπεν ὁ ταγματάρχης, τὸ ἔδαφος ἔχει καθαρισθῆ πρὸς τὸ μέρος τῆς κληρονομίου... ὁ ἔραστής ἀνεχώρησεν... Ἴδου ἡ ἐρωμένη εἰς τὸν διάβολον. Κανέν πρόσκομμα πλέον, ἔ; Πρόκειται νὰ φκνῶμεν σοβαροί.

— Θὰ φανῶ.

— Μόλις ἔλθῃ ἡ εὐκαιρία, πρέπει εὐθὺς νὰ τὴν δράξωμεν ἀπὸ τὴν κόμην.

— Εἶμαι ἔτοιμος.

— Καὶ θὰ ἔχω τὸ ἡμισὺ μου ἑκατομμύριον;

— Ὅθι τὸ ἔχετε.

— Στρατιῶται, εἰς τὰ ὄπλα!

Ἐγείρετο ἵνα ἀπέλθῃ. Ἐρριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνης τῆς Καισαρίνας.

— Ἐξοχὴ κόρη! ἐψιθύρῃσεν.

Ἐψαυσεν ἀκροῖς δακτύλοις τὴν χεῖρα τοῦ συνενόχου του καὶ ἀπῆλθε.

Καθ' ὁδὸν ἐσημείωσεν ἐπὶ τοῦ χαρτοφυλακίου του τὴν διεύθυνσιν.

«Καισαρίνα Βαλοῦς, ὁδὸς Βινιῶν, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Βουλευτῆρου».

Καὶ ὑποκάτω:

«Λαῦρα, φορέματα καὶ μανδύαι, ὁδὸς Καμβόν».

— Μία κατεργάρα, ἐσκέφθη, τὴν ὁποίαν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ χρειασθῆ ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν. Ζῶν αὐτὸς ὁ Βωνοᾶζ, νὰ τὰ χαλάσῃ μαζὺ τῆς!

Ἐγνώριζον ἀμφοτέροι πού νὰ τὴν ἀνεύρισκον.

ΚΑ'

Συνάντησις.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἔβαινε τώρα εὐθὺς πρὸς τὸν σκοπὸν του, ὅστις ἡμέρα τῆς ἡμέρας προώδευεν ἐπὶ μάλλον. Εἶχε μὲ ὄλην του τὴν ζέσιν ἐπιδοθῆ καὶ πρὸ οὐδενὸς προσκόμματος θὰ ὑπεχώρει πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων του.

Ἡ ὄρεξις, ὡς ἡ παροιμία λέγει, τῷ ἤρχετο ἐφ' ὅσον ἔτρωγε.

Μεθυσθεὶς ὑπὸ τῆς εὐκολίας, μεθ' ἧς ἡ τύχη ἐροίφθη εἰς τοὺς βραχίονάς του, ἠθέλησε νὰ κατακτήσῃ αὐτὴν τελείως, δηλαδὴ νὰ γίνῃ τόσο πλούσιος, ὥστε νὰ μὴ ἔχη τι νὰ ἐπιθυμῇ.

Ἄμα ἐπανελθὼν εἰς Πρεϊλλύ, πρώτην αὐτοῦ μέριμναν ἔσχε νὰ δώσῃ λόγον τῆς ἀποστολῆς του πρὸς τὴν νεαρὰν καὶ ἐμπιστευτικὴν του φίλην.

Ἡ Λευκὴ τὸν περιέμενε μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας.

— Λοιπὸν; τὸν ἠρώτησε σύρων αὐτὸν κατὰ μέρος ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ δώματος.

Ὁ ταγματάρχης ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπλατάγησε τὰ χεῖλη.

— Τίποτε εὐάρεστον, εἶπε μετὰ λύπης.

Ἐφερε τὴν χεῖρά της εἰς τὸ στήθος μὲ ἔκφρασιν ἄλγους.

— Ἐὰν περιεμένετε τὴν ἐξ εὐγνωμοσύνης ἀφωσίωσιν, ἔχετε ἄδικον, ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης.

— Μετέβητε εἰς Βοασσὺ;

— Ὄ; μοὶ εἴχετε παραγγείλει.

Ἐξηγήθη μετ' ἀπείρων προφυλάξεων, ἀλλ' ἡ ἔννοια τῶν ἐξηγήσεων του ἦτο καθαρὰ.

Ἐπρεπε ν' ἀποβάλλῃ πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ ν' ἀκούσῃ τι πλέον περὶ αὐτοῦ τοῦ Γεωργίου Δαμβέρτου.

Ἐχει φύγει, καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ, εἰμὴ μετὰ μακρὰ ἔτη.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἀφηγήθη τὰ τοῦ ταξειδίου του μὲ ὄλους τοὺς τύπους τῆς εἰλικρινείας, καὶ ἡ εἰλικρίνεια αὐτῆ δὲν ἦτο πλαστή.

Τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ ψεῦδος.

Εἶχε μεταβῆ ὁ ἴδιος ἐπὶ τόπου.

Εἶχε παρουσιασθῆ ὡς ἐπισκέπτης εἰς τὸν μέγαν καὶ μεγαλοπρεπῆ πύργον τοῦ Βοασσού, τὸν ἐγκαταλειφθέντα ὑπὸ τῶν κυρίων του ἀπὸ ἔτους περίπου.

Ἡ οἰκονόμος τῷ ἀπήντησεν ὅτι ἡ δούκισσα εὕρισκετο εἰς τὰς ἐν Βερρὺ γαίας της.

Τότε ἤρξατο ἡ συνδιάλεξις, ἣν ὁ ἰατρὸς διεξαγαγὼν ἐπιτηδείως, ἤνοιξεν ὀμιλίαν καὶ περὶ τῶν Δαμβέρτων, καὶ ἔλαβε περὶ αὐτῶν παντοειδεῖς πληροφορίες.

Ὁ πατὴρ ἦτο βαθέως τεθλιμμένος. Ὁ υἱός, συλλαβὼν πόθον πρὸς ταξείδια, ἐπεβίβασθη δι' Ἀμερικὴν ἀγγέλλων ὅτι προτίθεται νὰ μὴ ἐπανελθῇ ἐκεῖθεν.

Ἠγνόνουν εἰς τί ν' ἀπέδιδον τὴν ἀναχώρησίν του. Ἡ ἰδέα τῷ ἐπῆλθεν αἰφνιδίως, καὶ μόλις ἔλαβε καιρὸν ν' ἀποχαιρετήσῃ τοὺς φίλους του προτοῦ ἀναχωρήσῃ.

Ἐπειτα δὲν ἦτο ἀξιολύπητος. Ἀπεκόμιζε τὸ ὄρατον ποσὸν ἐκτὸν πεντήκοντα ἕως διακοσίων χιλιάδων φράγκων, ποσὸν μὲ τὸ ὅποσον δύναται τις νὰ ζῆσῃ καὶ δοκιμάσῃ ἀνέτως τὴν τύχην του εἰς πάντα τόπον.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος δὲν εἶχεν ἐπὶ πλέον ἐκφράσει εἰς τινα τὰ σχέδιά του. Ὁ πατὴρ τὸν εἶχε συνοδεύσει εἰς Χάβρην· ἐκτοτε μόλις ἐξήρχετο τῆς οἰκίας του καὶ εἰς οὐδὲνα ὀμίλει.

Ὁ γέρον ἐφάνετο εἰς ἄκρον τεθλιμμένος· τὸν λέγουν ὅτι δὲν ἔχει πολὺ ἔτι νὰ ζῆσῃ.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ εἶχε παρουσιασθῆ ὡς φίλος τοῦ φυγάδος καὶ ἐφάνη λίαν ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ εἰδήσει.

Ἐν τέλει εἶπε πρὸς τὴν Λευκὴν:

— Βλέπετε· τὸ ἐπεισόδιον ἔληξεν. Ὅπωςδὴποτε οὐδὲν ὀφραϊότερον αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ συμβῇ. Ἐν καθάρισμα μὲ τὸν σπόγγον καὶ τὰ πάντα ἐξηφανίσθησαν διὰ παντός.

Ἡ νεανίς δὲν ἐσκέπτετο ὁμοίως.

Ἐτῆρει ἐν τῇ καρδίᾳ ἀνάμνησιν βαθέως κεχαραγμένην, ἀνεξάλειπτον, ὡς τὰ φυτὰ ἐκεῖνα, ἅτινα μᾶτην ἀποσπᾶται καὶ ὦν αἱ ρίζαι ἐκτείνονται πανταχόθεν καὶ ἀναφύονται.

Ἐφ' ὅσον αἱ ἐβδομάδες παρήρχοντο, ἡ μελαγχολία της ἐπληξάνετο.

Κατὰ μῆνα Αὐγούστον, ἦτο ὑπέρποτε τεθλιμμένη.

Ἐπρεπε νὰ τῇ διασκεδάσῃ τὰς ζοφερὰς ἰδέας, αἵτινες τὴν κατεῖχον.

Ἡ δούκισσα τὴν παρέλαβεν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου κατεῖχε σημαντικὰ κτήματα εἰς τὰ περίξ τοῦ Μιλάνου, πρὸς τὸ μέρος τῆς Μόνζας.

Ἐκεῖ, πρὸς τὸ γονιμώτερον μέρος τῆς πλουσίας Λομβαρδίας, ἐγείρεται, ἐν μέσῳ θαυμασίων φυτειῶν, ὁ γηραιὸς πύργος τῶν Μοντάλτη.

Πρὶν ἔτι ἐγκαταλίπῃ τὸ Βερρὺ, ἡ Λευκὴ Σαρναίῳ μετέβη διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ γονυπετήσῃ ἐπὶ τῶν ὑγρῶν πλακῶν τοῦ κισσοσκεποῦς ἐξωκλησίου, ὄγκου χλόης ὑπομαύρου, ἐν ᾧ διανοίγεται θολωτὸν προπύλαιον ἄγον εἰς ἐσώτερόν. ἔνθα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσδύει μόνον διὰ τινῶν χρωματιστῶν ὑέλων.

Ἐκεῖ, ἔχυσεν ἄρθονα δάκρυα δεομένη ὑπὲρ τῆς ἀσπίλου ψυχῆς τῶν δύο ἀγγέλων, οἵτινες δὲν ἐγνώρισαν τοὺς δόλους τοῦ κόσμου καὶ οὐ; ἐνόμιζεν ἀναπαυομένους ὑπὸ τὸν ψυχρὸν λίθον, ἐφ' οὗ ἐγονυπέτει.

Τὸ ταξειδίον διεσκέδασεν αἰσίως τὰς σκέψεις της.

Εἰς Λυῶνα, ἡ Λευκὴ Σαρναίῳ ἀνέπνεεν ἤδη ἀνετώτερον.

Ἐν Μπασσζλίᾳ, τῇ ἐφάνετο ὅτι ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνετο, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον πρὸς τὰς ὄχθας τῆς Μεσογαίου, ἐγκατέλειπεν ὀπίσω τὰς λύπας της, αἱ ἔβλεπεν ὡσεὶ ἐξαφανιζομένας ἐν τῷ διαστήματι.

Εἰς Γένουαν ἀνέκτησεν ἐλαφρὰν τινα φαιδρότητα· ἐν Τουρίῳ τὴν ὑπεδέχθησαν μετὰ χαρᾶς οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας της καὶ ἐν Μόνζᾳ ἐνόμισεν ὅτι εὕρισκετο ἐν μέσῳ γηίνου παραδείσου, ἐν τῷ ὁποίῳ αἱ λύπαι της ἀπεκοιμήθησαν.

Ἀπὸ τῶν δωματίων τοῦ γηραιοῦ πύργου τῶν Μοντάλτη, τὸ βλέμμα ἐκτείνεται ἐπὶ μεγαλοπρεπῶν ἀπόψεων.

Αἱ λομβαρδικαὶ πεδιάδες σχηματίζουσι πέλαγος χλόης καὶ διαχρῶσων ἀγρῶν, ἀνωθεν τῶν ὁποίων προβάλλουσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ χωρίδια καὶ πόλεις μὲ λαμπροὺς θόλους.

Πανταχοῦ ὑπῆρχον ἐκτάσεις πλήρεις παντοειδοῦς φυτείας.

Ἡ δούκισσα ἐπεδαψίλευεν εἰς τὴν ἐγγονὴν της πᾶσαν περιποίησιν μετ' ἄκρας λεπτότητος.

Οὐδέποτε ἡ ἐλαχίστη ἐπιτίμησις ἐξήρχετο τῶν χειλέων της· οὐδέποτε ὑπαινιγμὸς τις διὰ τὰς σκητὰς τοῦ Βοασσού ἢ τῆς Ζονσέρης.

Προσεπάθει νὰ τῇ ἐξλείψῃ αὐτὰς τῆς μνήμης. Δι' ἐκείνην, τὸ παρελθὸν αὐτὸ δὲν ὑφίστατο πλέον!

Ἡ Λευκὴ λοιπὸν ἀνέκτα τὴν γαλήνην καὶ τὰς δυνάμεις της ὡς ἀσθενὴς εἰσερχομένη εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως!

Ἡ σκέψις τῶν τέκνων της τῇ κατέστη ἀσθενὴς καὶ σχεδὸν παρήγορος, ὡσεὶ ἀγγέλων, οὐ; ἔβλεπεν ἐν ὄνειρῳ καὶ οἵτινες ἐξέπνεον ἅμα τῇ ἐξεγέρσει.

Ἄ! ἂν ἡ πτωχὴ μήτηρ ἐγνώριζεν ὅτι ὀλίγα μακρὰν της χιλιόμετρα, ἐν πενιχρῷ πανδοχείῳ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἀπὸ Μόνζας εἰς Βεργάμην, ὑπὸ μίαν τῶν στεγῶν,

αὐτὴν διέκρινεν ἀπὸ τῆς πριγκηπικῆς τῆς διαμονῆς, ἡ μίαν τῶν θυγατέρων τῆς ἀνεπαύετο, ἐν πτωχικῇ λίκνῳ, ἐγκαταλειμμένη εἰς τὰς μισθωτὰς χεῖρας ἀρχαίου σταυλίτου καὶ θεραπεῖνης, ἐν μέσῳ παντοειδῶν ἀλητῶν, θὰ ἐφρικία ἐκ τρόμου καὶ ἀγανακτῆσεως.

Ἄλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ τὴν πληροφορήσῃ περὶ τῆς ἐκεῖ ὑπάρξεως τῆς ἀποκλήρου τῆς;

Τὸ ταξειδίον τῆς Μαγδαληνῆς παρῆλθεν ἀπαρτῆρητον δι' αὐτήν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀποστολῆς τῆς, ἡ θαλαμηπόλος ἐπέστρεψε παρὰ τῆς κυρίας τῆς.

Τὰ πανδοχεῖον εἶχεν ἀγορασθῆ.

Ἡ Ζουάννα, ἡ ξένη, ἐγένετο δεκτὴ παρὰ τῶν συγγενῶν τῆς Μιλαναίας ὡς περιουσία. Ἐτέθη παρὰ τὴν θυγατέρα των, μελαγχροινὴν κόρην καλουμένην Λαυρεντιάν καὶ ὁ οἶκος ἐξηκολούθησε τὴν συνήθη πορείαν.

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ Σιμονέττα καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἦρχον τώρα ὡς κύριοι, ἀντὶ νὰ ὦσιν ὑπηρεταί.

Ἐν τῷ τόπῳ οὐδεὶς ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ περὶ τῆς προσλεύσεως τῆς μικρᾶς. Ἡ ὑπόθεσις οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον ἤγειρε θόρυβον.

Διηγούντο μόνον ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ εἶχεν ἔλθει ἐπίκουρος τῆς ἀνεψιάς τῆς μὲ οἰκονομίας, κερδηθείσας ἐν Γαλλίᾳ καὶ οὐδὲν πλέον.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, οὐδεὶς εἰς τὰ περίεξ ἠσχολεῖτο περὶ τούτου.

Περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου εἶχεν ἀνακτῆσαι πλήρη τὴν ὑγείαν τῆς.

Ἡ μητρότης τὴν εἶχεν ἐξωραΐσει. Ἡ λεπτὴ καὶ φιλάσθενος νεανίς καθίστατο γυνή.

Ἡ θαυμαστὴ φύσις, ἐν ἣ ἀνέπνεε τὸ ὠραῖον πλήρες μυρσινῶν, ροιδῶν καὶ κληματίδων ἄλλος ὁ τόπος αὐτός, ὁ τόσον διάφορος ἐκείνου, ὃν εἶχεν ἀφήσει, μὲ τὰς λεμονέας του, τὰς κυανὰς του λίμνας καὶ τοὺς ὀρίζοντάς του, ὅπου τὰ ὄρη τοῦ βορρᾶ διέγραφον τὰς ἰσχυροὺς των κορυφὰς ἐπὶ τοῦ κυανοῦ τοῦ οὐρανοῦ, τῆ παρῆγον τὸ ἀποτελεσμα νηπενθοῦς.

Αἱ ἀναμνήσεις τῆς δὲν ἐξηλείφοντο ἐκ βᾶθους τῆς μνήμης τῆς, ἐπραῦνοντο.

Ἡ δούκισσα ἠθέλησε νὰ ἐπιφέρῃ ριζικὴν θεραπείαν.

Περὶ τὰς πρώτας ἡμέρας Νοεμβρίου, τὴν ὠδήγησεν εἰς Φλωρεντιάν, ἔνθα ἐγνώριζε πάσας τὰς ἐξοχότητας τοῦ τόπου καὶ ἡ ἰδίᾳ δὲ κατεῖχε μέγαρον ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Σταυροῦ.

Ἡ ἐκεῖ διαμονὴ τῆς ὑπῆρξε σειρά ἑορτῶν καὶ ὑποδοχῶν.

Πρωτὴν τινὰ ἡ δεσποινὴς Σαρναίου, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου τῆς, νεαρᾶς καὶ εὐειδοῦς κόρης τῆς Βρετάνης, καλουμένης Ἄννας Μαρίας, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Σταυροῦ, ἐν τῶν μᾶλλον θαυμαστῶν κτιρίων τῆς Τοσκάνης.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐθαύμαζε τὸ μνημεῖον τοῦ Δάντου, τὸν τεσσαράκοντα ποδῶν ὕψος ἔχοντα ἀνδριάντα τοῦ ποιητοῦ τῆς *Θείας Κωμωδίας*, παρετήρησε στρεφομένη ἄνθρωπον, ὅστις ἐφάνετο ὡς ἐν ἐκστάσει πρὸ αὐτῆς.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Ἐπὶ ξένου ἐδάφους αἱ διαχύσεις εἶνε ἐλευθεριώτεραι ἢ ἐπὶ τοῦ γενεθλίου.

Φαίνεται ὅτι συμπατριώτης τις ἀποφέρει ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων του ὀλίγον χῶμα ἐκ τῆς γῆς τῆς πατρίδος του καὶ ὅτι τοῦτο ἐν αὐτῷ χαιρετίζομεν.

Ὁ ἀνὴρ αὐτὸς ἦτο ὁ κόμης Φίλιππος δὲ Βωνοᾶζ.

— Ὑμεῖς ἐδῶ! εἶπεν ἡ δεσποινὴς Σαρναίου ἀναγνωρίζουσα τὸν ἐν Ζονσέρῃ γείτονά τῆς.

— Καὶ λίαν εὐτυχῆς διότι σὰς συναντῶ!

— Τί ἤλθετε νὰ κάμετε;

— Ὅ,τι καὶ ὑμεῖς. Θυμαζῶ. Ὅποιαί μαγεταί! Τί ἀριστουργήματα!.. Θὰ μείνετε ἐδῶ ἐπὶ τινὰ καιρὸν;

— Ἄγνοῶ. Πηγαίνω ὅπου μὲ ὀδηγοῦν.

— Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλάρ δὲν ἔχει μέγαρον ἐν Φλωρεντίᾳ;

— Τῷ ὄντι, ὀλίγα βήματα μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἡ ἐκκλησία αὐτὴ εἶνε ἡ ἐνορία μας.

— Γνωρίζετε καλῶς τὸν τόπον;

— Πολὺ ὀλίγον. Σπανίως ἔρχομαι καὶ οὐδέποτε διέτριψα ἐπὶ πολὺ.

Ὁ Βωνοᾶζ προσέκλινε μετὰ μειδιάματος.

— Ὅταν κατέχει τις τόσα κτήματα, εἶπε, δὲν δύναται νὰ τὰ κατοικῇ ὅλα.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔλθετε νὰ μᾶς ἴδατε. Ἡ μάμμη μου θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ βλέπουσα ὑμᾶς.

Ὁ κόμης ὑπεκλίθη. Ἐν μέτρῳ καὶ λεπτότητι τελείᾳ συνέταμε τὴν συνδιάλεξιν.

Μόνον τὴν ἰδίαν ἡμέραν παρουσιάσθη εἰς τὸ μέγαρον Μοντάλτη, ὅπου τῷ ὄντι ἔτυχε δεξιώσεως παρὰ τῆς δούκισσης ὅχι τόσον ἐγκαρδίου, ὅσον παρὰ τῆς νέας, ἀλλὰ μετὰ τῆς τελείας ἐκείνης συμπεριφορᾶς, ἧς κυρία τοῦ κόσμου οὐδέποτε ἀπομακρύνεται, ἐκτὸς ὅταν ἔχῃ σοβαροὺς πρὸς τοῦτο λόγους.

Εἰς τὰς ἑνδεκα, ἀφοῦ μετὰ τὴν ἐξοδὸν ἀπὸ τοῦ θεάτρου τῆς Περγόλας, κατόπιν ἐσπερίδος παρὰ τῆς δούκισσης ἐν μέσῳ τῶν καλλιτεχνικῶν τῆς πολυτελειῶν, ἐφ' αἷς διεκρίνοντο τὰ ἀρχαῖα φλωρεντινὰ μέγαρα, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Λαγκάρνου, συνεχαίρετο ἑαυτὸν διὰ τὰς προόδους, αἱ ἔκαμεν ἐν τῇ ἐκτιμῆσει τῆς ὑψηλόφρονος γείτονός του.

Ἄλλ' ὅτε μετὰ δύο ἡμέρας παρουσιάσθη ἐκ νέου εἰς τὸ μέγαρον Μοντάλτη ἵνα εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν δεξίωσιν, ἧς τὸν ἠξίωσαν, εὔρε τὸ διαίτημα ἔρημον, καὶ ὁ φύλαξ τῷ ἀνήγγειλε τὴν ἀναχώρησιν τῆς δούκισσης καὶ τῆς δεσποινίδος διὰ Ρώμην, ἀνευ ἄλλων λεπτομερειῶν.

Εἰς Νεάπολιν μόνον τὰς συνήντησε μετὰ δεκαπενθήμερον περιπλάνησιν.

Ἡ ἀδιακρισία ἐφημερίδος τινὸς τῷ ἀπεκάλυψε τὴν διεύθυνσιν των.

Ἦσαν εἰς τοῦ κόμητος Καζόλα, συγγενοῦς των.

Παρουσιάσθη τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν.

Ἡ φυγὴ αὐτῆ τῷ εἶχε πειράξει τὰ νεῦρα.

Ἐλθεῖς τις ἐνεχείρησε τὸ ἐπισκεπτήριόν του πρὸς τὴν κυρίαν λὰ Ρὸς Βιλλάρ, ἧτις τὸ ἔλαβε μὲ προφανὲς κίνημα δυσαρρεσκείας.

Ἐγένετο ὁμως κυρία ἑαυτῆς, ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν καὶ διέταξε τὴν πίστην τῆς Μαγδαληνῆς:

— Εἰπέ νὰ εἰσέλθῃ.

KB'

Ἐξήγησις

Τὸ μέγαρον τῶν κομήτων Καζόλα ἔχει τὴν πρόσοψίν του κατὰ τὸ ἤμισυ πρὸς τὴν θάλασσαν ἐστραμμένην.

Ἐν Ἰταλίᾳ, αἱ οἰκίαι καλοῦνται μέγαρα καὶ πολλὰ ἀθλίου ἐξωτερικοῦ οἰκίαι ἰδιοποιοῦνται αὐτὸν τὸν τίτλον.

Τὸ τῶν κομήτων Καζόλα τὸν φέρει ἐπαξίως.

Ἡ δούκισσα εὐρίσκειτο ἐν μικρᾷ αἰθούσῃ κοσμουμένη διὰ τοιχογραφίων καὶ ἀγούση εἰς ἀπέραντον στοὰν πλήρη εἰκόνων καὶ ἀγαλμάτων βραυτίμων.

Καθημένη ἐμπροσθεν εὐρέος παραθύρου, ἀνοιγομένου ἐπὶ κήπων περιβαλλόντων ἀμφιθεατρικῶς τὸν ὄρμον τῆς Νεαπόλεως, ἐν τῶν θαυμασιῶν τοῦ κόσμου, ὑπέδειξε διὰ κινήματος ὀλίγον ξηροῦ κάθισμα πρὸς τὸν ἐπισκέπτην πρὸ τοῦ ὁποίου ὤφειλε ν' ἀμυνθῇ.

Μὲ τὸ ὄξύ καὶ λεπτὸν τῆς ἀντιλήψεώς τῆς, εὐκόλως ἠννόει ὅτι ἡ ἐπιμονὴ τοῦ γείτονός τῆς τοῦ Βερρῦ ὑπέκρυπτε συμφέρον καὶ φιλοδόξους πόθους, οἵτινες δὲν θὰ ἤργουν νὰ ἔλθουν εἰς φῶς.

Δὲν ἦτο ἀνάγκη ὁ κόμης νὰ τῆ ἐξέθετε τὰ σχέδιά του, ἵνα αὐτὴ τὰ ἐμάντευε καὶ ἐσκέπτετο, ὄχι ἀνευ φόβου, ὅτι τοιαῦται ἀξιώσεις ὄφειλον νὰ ἐστηρίζοντο ἐπὶ τινων μυστηριωδῶν βάσεων, ἴσως ἐπὶ τῆς ἀποκαλύψεως μέρους τοῦ μυστικοῦ, ὅπερ ἐνόμισεν ἐνταφιασθὲν ἐν τῇ μοναζίᾳ τῆς Βρέννης.

Διὸ τὸ μέτωπον τῆς γραφίας ἀλλοκότως ἐσκυθρόπασεν· οἱ ἐν ταῖς κόγχαις των βεβυθισμένοι ὀφθαλμοὶ τῆς προσέλαβον ἔκφρασιν σκληρότητος, ἣτις δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Φιλίππου Βωνοᾶζ.

Ἐκλίνε βαθέως καὶ εἶπε μὲ τόνον ὄλως ἤρεμον :

— Συγγνώμην, κυρία, ὅτι ταράττω τὴν ἀνάπαυσίν σας, ἀλλ' ἡ τιμὴ, ἣν μοὶ κάμνετε, εἶνε διττῶς πολυτίμος. Δὲν ἤλθον ἵνα ἴδω τὴν Ἰταλίαν, ἀλλ' ὄμῃς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δουκίσσης, κρυπτόμενοι ὑπὸ ἀφθόνους ὄφρυς, διηυθύνθησαν πλαγίως ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ κόμητος διερευνῶντες αὐτόν.

— Ἐὰν τόσον ἐπιμόνως σὰς ἠκολούθησα, ὑπέλαβε, τοῦτο διότι ἔχω μίαν παράκλησιν νὰ σὰς ἀπευθύνω.

— Μίαν παράκλησιν ;

— Ἦ, ἂν προτιμάτε, μίαν ἐξομολόγησιν νὰ σὰς κάμω.

— Μὲ ὀλίγας λέξεις : ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα Σαρναίου.

— Τὴν ἀγαπᾶτε !

Ἐπὶ τὸν κόμην ἐπέβλεπε μὲ τὸ αὐτὸ γαλήνιον ὕφος :

— Καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρά της.

Ἐπῆλθε σιγῇ.

Τὸ ζήτημα ἐτέθη καθαρῶς. Ἀδύνατον νὰ ἐτίθετο ἐναργέστερον.

Ἡ δούκισσα ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ μεγάλου τῆς ἐπιχρύσου ἀνακλίντρου, ὅπερ ἐκάλυπτεν ἀλουργὸν ὕφασμα μεταξίνον καὶ περιῆγε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὀροφῆς.

Ἐραίνετο σκεπτομένη· ἀλλ' ἐὰν δὲν ὠμίλει, ἡ περιφρονητικὴ ἔκφρασις τῶν λεπτῶν τῆς χειλέων, ἡ πτυχὴ τοῦ μετώπου τῆς οὐδὲν καλὸν προεμήνουον διὰ τὸν φίλον τοῦ δόκτορος Καμπεϋρόλ.

Οὐδὲν ἐκεῖνος ἀπώλεσεν ἐκ τῆς γαλήνης του.

Εἶχε διδαχθῆ τὸ μάθημά του.

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλάρ, ἀφοῦ ἀνεζήτησεν ἐν τῷ πνεύματι τῆς τύπον οὐδὲν ὑποσχόμενον πρὸς τὸν τολμητῆαν, ἐν τῷ ὁποίῳ προησθάνετο ἀντίπαλον, ἀπέληξεν εἰς τὴν τετριμμένην κοινοτυπίαν, τὴν τοσάκις τιθεμένην ἐν χρήσει εἰς περιστάσεις ὁμοίας.

— Θεέ μου, κύριε, εἶπε, μὲ φέρετε εἰς δεινὴν ἀμνηχανίαν.

Ἡ αἰτησίς αὐτῆ μὰς κολακεύει, ἀλλ' ὀφείλετε νὰ σκέπτεσθε, ὡς ἐγώ, ὅτι ἡ δεσποινὶς Σαρναίου εἶνε νεαρῶτάτη καὶ δὲν δύναμαι νὰ σκέπτομαι ἀκόμη περὶ τῆς καταστάσεώς της.

Ἐπὶ τὸν Βωνοᾶζ προσέκλινε μετ' εὐλαβοῦς συγκαταβάσεως.

— Ἄν τοῦτο μόνον ἔχετε νὰ παρατηρήσετε εἰς τὴν αἰτησίαν μου, ἐπανελάθε, θὰ περιμένω... ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ ; ἠρώτησεν ἡ δούκισσα συμπύσσουσα τὰς ὄφρυς.

— Ἐπεθύμουν ἀπὸ τοῦδε νὰ ἐβεβαιούμην περὶ τῶν προθέσεών σας.

Ἦτο κτύπημα εὐθὺ ἀπαιτοῦν προσβολὴν ἐξ ἐφόδου.

Ἡ Ἰταλίς ἐδήξε τὰ χεῖλη.

Παρετήρει εἰς τὸ ὕφος τοῦ Βωνοᾶζ εἰδὸς τι εἰρωνείας, ἣτις τὴν ἀνησύχει.

Ἠκολούθησε πλαγίαν ὁδόν.

— Ἀφοῦ ἠθέλετε νὰ μοὶ θέσετε ἐν ζήτημα, εἶπε, διατί δὲν ἐπωφελήθητε τῆς ἐν Ζονσέρη διαμονῆς μου ;

— Διότι εἶχον ἀνάγκην νὰ σκεφθῶ, νὰ σταθμίσω τὴν τύχης μου...

— Καὶ τώρα ;...

— Ἐχω κάμει τὰς σκέψεις μου.

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλάρ ἐστήριξε τὸν πώγωνά ἐπὶ τῶν ἐρρυτιδωμένων τῆς δακτύλων, καὶ διὰ τόνου ξηροῦ :

— Ἐσκέφθητε ὅτι ἡ αἰτησίς σας ἠδύνατο νὰ γίνη δεκτὴ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, κύριε Βωνοᾶζ ; ὑπέλαβε μετὰ τινος τραχύτητος.

— Τὸ ἤλπισα τῶνόντι, κυρία δούκισσα !

— Ἐπὶ πλέον πρέπει νὰ ἐγκρίνωμεν ἀξιώσεις, ἃς ἄλλοι δύνανται νὰ θεωρῶσι δικαίας, ἀλλ' αἱ ὅποια, κατ' ἐμέ...

— Εἶνε ὑπερβολικαί, δὲν εἶνε ἀληθεῖς ;

— Ἴσως.

— Θεέ μου ! κυρία, οἱ Βωνοᾶζ εἶνε καλοὶ εὐπατρίδαι καὶ ἀρχαίου γένους. Δὲν ἔχω τὸ θράσος νὰ σκέπτομαι ὅτι εἶνε ἀντάξιοι τῶν λὰ Ρὸς Βιλλάρ, τῶν συνδεομένων πρὸς τοὺς Ροᾶν καὶ τόσα ἄλλα μεγάλα ὀνόματα, οὔτε τῶν Μοντάλτη, τῶν καταγομένων ἀπὸ τῶν Τριβούλκη καὶ τῶν Βαρομέων. Ἄλλ' ὑπάρχουσι χρωματισμοί, ὧν ἡ ζωηρότης ὀσημέραι ἐλαττοῦται...

— Νομίζετε ;

— Ἰδέτε περὶ ὕμῃς καὶ παρατηρήσατε τί περὶ αὐτοῦ σκέπτεται τὸ πλῆθος. Ὁ Βωνοᾶζ συνδεόμενος πρὸς τὴν Σαρναίου θὰ κατακτήσῃ τὴν θέσιν του. Ἡ τιμὴ φέρει σήμερον τὸν τίτλον, καὶ πολλάκις τὸ ὄνομα, ὃ δημιουργεῖ τις ὑπερτερεῖ ἐκείνων, ἅτινα ἄλλοι ἔλαβον.

Μειδίσμα σαρκαστικὸν ἀνήγειρε τὰ ἄκρα τῶν χειλέων τῆς δουκίσσης.

— Ἄς τ' ἀφήσωμεν, εἶπε. Γνωρίζω αὐτὰς τὰς θεωρίας, δὲν μὲ θίγουν. Ἄν ἄλλο τι δὲν ἔχετε νὰ προβάλητε πλὴν αὐτῶν τῶν τετριμμένων, σὰς λέγω ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἀπετύχητε ἐν τοῖς σχεδίοις σας.

Ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ τὸ ὕψηλόφρον τοῦ τόνου, μεθ' οὗ αἱ λέξεις αὐταὶ ἀπηγγέλθησαν.

Ἐπὶ τὸν κόμην δὲν ἐταράχθη.

— Ἄ ! ἐπεφώνησεν ἀπλῶς.

— Ἀργότερον, κύριε δὲ Βωνοᾶζ, ὑπέλαβεν ἐκείνη διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, θὰ συνεχίσωμεν αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν, ἂν ἐπιμένητε, ἀλλ' εἰς Παρισίους, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ μου ἀπ' αὐτῆς τῆς περιοδείας, εἰς τὴν προέβην ἵνα διασκεδάσω ὀλίγον τὸ πνεῦμα τῆς δεσποινίδος Σαρναίου, ἥς ἡ ὑγεία μεγάλως ἐβλάβη ἀπὸ τινων μηνῶν.

Ἦτο πλάγιος τρόπος ἀποπομπῆς.

Ἐπὶ τὸν Βωνοᾶζ οὐδὲν ἔκαμνε κίνημα.

— Ἦλθον, εἶπε, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐπιτύχω μίαν ἀπαίτησιν... ἢ καλλίον... μίαν ἐλπίδα..!

— Δὲν σὰς ἐμποδίζω τοῦ νὰ ἐλπίζετε.

Ἐπὶ τὸν κόμην ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Αὐτοὶ οἱ λόγοι εἶνε ἐνθαρρυντικοί, παρετήρησεν, ἀλλ' ἐπιτρέψτε μοι νὰ σὰς εἶπω ὅτι τὸ ὕφος, δι' οὗ προφέρονται, διαστρέφει τὴν ἐννοίαν των.

Νέα ἐπῆλθε σιγῇ.

Ἐὰν τὸ ὕφος τῆς Ἰταλίδος ἦτο ἥκιστα ἐνθαρρυντικόν, τὸ τοῦ Φιλίππου δὲ Βωνοᾶζ ὑπέκρυπτε τὴν ἀπειλήν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἠτένισαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀλλήλους διὰ ταχέος βλέμματος.

Ἐπὶ τὸν κόμην ἐκ νέου ἔλαβε τὸ ἐπιθετικὸν μέρος.

— Βλέπω μέτριον τίνος σημείου διακείσθε ἐχθρικός πρὸς τὰ σχέδιά μου, εἶπε, καὶ ὑπολογίζω νὰ σὰς μεταπεισῶ ἐξ αὐτῆς τῆς προκαταλήψεως.

— Ἐὰν τὸ ἴδωμεν, προσέθηκεν ἐκείνη ἡμειγειρομένη.

Ἐπὶ τὸν Βωνοᾶζ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα.

— Ἐὰν ἀγαπᾶτε, κυρία δούκισσα, εἶπε μετὰ τῆς ἀδιασειστοῦ ψυχραιμίας του, δυνάμεθα νὰ τὸ ἴδωμεν ἀνευ ἀναβολῆς.

— Πῶς ;

— Μὲ σύντομον ἐπεξήγησιν ἐλευθέριον καὶ σαφῆ. Συνέλαβον τὴν σκέψιν νὰ νυμφευθῶ τὴν δεσποινίδα Σαρναίου καὶ θὰ τὴν νυμφευθῶ.

— Παρὰ τὴν θέλησίν μου ;
— Μὲ τὴν συγκατάθεσίν σας, ἐξ ἐναντίας· τί λέγω ;
τῇ βοήθειά σας.

— Μὴ τὴν περιμένετε.

— Ἐχω συλλαβὴν πεποίθησιν ἐπὶ τῆς καλῆς σας διαθέσεως.

Ἡ δούκισσα ἐπανεκάθησεν.

Ἡ περιέργεια τὴν ἐκέντα ζωηρῶς.

— Σὺς ἀκούω, εἶπε, καὶ μοὶ κινεῖτε τὸ ἐνδιαφέρον, τῇ ἀληθείᾳ.

Ἐχω ἀνάγκην τοιοῦτου γάμου ! Βλέπετε ὅτι εἶμαι εἰς ἄκρον εἰλικρινῆς. Ἐλαβον παρὰ τῶν γονέων μου σημαντικὴν κληρονομίαν· νεανικαὶ ἀπερὶσκεψίαί τὴν ὑπεθήκυσαν, καὶ διὰ τὴν ὥραν εὐρίσκομαι παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ βαβάρου, ὅπερ καλεῖται καταστροφή.

— Ἐξακολουθεῖτε.

— Ἡ μετὰ τῆς δεσποινίδος Σαρναίου ἔνωσίς μου θὰ ἦτο δι' ἐμὲ δῶρημα τῆς τύχης. Ἀπὸ τὰ βάρη τῆς ἀνάγκης μὲ ἀναβιβάζει εἰς τὰ ὕψη ἀτινα ποθῶ καὶ μὲ τοποθετεῖ τόσο ὑψηλᾶ, ὥστε πᾶσα πτώσις καθίσταται πλέον ἀδύνατος.

— Εἶνε λογικώτατον.

Ὁ Βωνοᾶζ δὲν παρεξέκλινε τῆς ὁδοῦ του.

— Ἐχω τριάκοντα καὶ τέσσαρα ἔτη, εἶπε, τὴν ἡλικίαν τῆς φρονήσεως. Εἶμαι ὑγιέστατος. Ἐλπίζω ὅτι τὸ σταδίον μου θὰ ἦνε μακροχρόνιον. Εἶμαι ἀναμάρτητος ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ἐκείνου, ὃ ἀποκαλοῦσι νόμους τῆς τιμῆς...

Προσῆλωσεν αὐτὸς τῶρα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἰταλίδος μετὰ ψυχρᾶς ἐπιμονῆς, ἥτις ὑπῆρξε δι' ἐκείνην ὀλόκληρος ἀποκάλυψις, πρὶν ἔτι ἐκεῖνος νὰ προσθέσῃ, τονίζων τὰς λέξεις, τὴν ἐξῆς φράσιν :

— Καὶ γνωρίζω ἐνδόξους οἴκους, οἵτινες ἀδυνατοῦσι νὰ εἰπωσι τὸ αὐτό.

— Περὶ τίνων ὁμιλεῖτε ;

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ παρατείνωμεν αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν ;

— Τὸ ἀπαιτῶ, κύριε.

— Ἐστω. Ἡ τύχη μὲ κατέστησε κύριον μυστικοῦ ἐκ τῶν ἀνεκτιμῆτων... Τὸ μυστικὸν ἀφορᾷ ὑμᾶς, κυρία δούκισσα.

Ἡ Ἰταλίς ἐφέλλισεν ἐν ὄνομα μετὰ τῶν χειλέων :

— Ὁ Καμπεϋρόλ !

Ἀφ' οὗτου ἠνόνησε τὸν σκοπὸν τοῦ κόμητος καὶ ἐμάντευσε τὰ ὄπλα του, εἰς ἓν μόνον ἐσκέπτετο :

— Ὁ Καμπεϋρόλ ! Ἦτο ὁ προδότης, ὁ συκοφάντης !

— Ἀδίκως τὸν αἰτιάζετε, εἶπε σταθερῶς ὁ Βωνοᾶζ. Ὁ πτωχὸς ταγματάρχης δὲν εἶνε τόσο ἀνανδρὸς ἵνα σὺς προδώσῃ, οὐδὲν τὸ νέον εἶχε νὰ μ' ἐπληροφόρει.

— Ἀλλὰ τότε ;...

— Μὲ ἀναγκαζετε εἰς τὴν ἀφήγησιν πραγμάτων, ἀτινα ἤθελον ν' ἀπεσιώπων.

• — Σὺς ἀπαλλάττω τῶν τοιοῦτων προφυλάξεων.

— Ὅτε ἤλθετε εἰς Βερρῦ, τὸ παρελθὸν φθινόπωρον, τὰ πάντα ἔμαθον δι' ἐνὸς βλέμματος. Ἡ δεσποινὴ Σαρναίου εἶχε περιπέσει εἰς σφάλμα, καὶ ἤλθετε νὰ τὸ κρύψετε εἰς τὰ βάρη τῶν ἐλῶν μας καὶ τῶν δασῶν.

Οἱ δάκτυλοι τῆς δούκισσας ἀνεκινήθησαν σπασμωδικῶς.

— Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀνεζήτουν μέσον σωτηρίας. Εἰς γάμος μόνον ἠδύνατο νὰ μὲ ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν... Ἦθελσα νὰ μάθω...

— Καὶ ἐμάθετε ;...

— Τὰ πάντα... Ἡ τύχη μ' ἐξυπηρέτησε κάλλιον ἢ ὅσον ἠδυνάμην νὰ ἐλπίζω. Ἐπέβλεπον τὰ περίξ τῆς Ζονσέρης ..

— Καὶ καλεῖτε ἑαυτὸν εὐπατρίδην !

— Σὺς ἐπρόδωσα ; Κατέπνιξα τὸ οκάνδαλον, ἐξυπηρέτησα τὰ ἴδια ὑμῶν συμφέροντα. Εἶμαι φιλόδοξος, ὡς τόσοι ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ ! Εἶνε τοῦτο ἔγκλημα ; Ἐὰν ἀνεσκαπτοὺν τὰς ἀπαρχὰς τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν, θὰ ἠρρυθρίων πολλάκις διὰ τοὺς τρόπους, δι' ὧν ἐπέτυχον τὰ

πλούτη των ;... Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἐν Ζονσέρῃ ἀφίξιν σας ἀνεῦρον πρῶταν τινὰ ἡμιθανῆ, ἐγκαταλελειμμένον ἐντὸς τοῦ δάσους... ἓνα νέον... τὸ θυμά σας... Τὸν μετέφερα κατ' οἶκον ἀθορύβως... Τίνα ὠφέλησεν ἡ σιγή ; Ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἀνὴρ ἦτο ὁ ἐραστὴς τῆς δεσποινίδος Σαρναίου.

— Σιγώτερα, εἶπεν ἡ δούκισσα ἐξηγησιμένη.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐξηκολούθησεν :

— Ἄ ! γνωρίζετε ἐπιδειξίως ν' ἀπαλλάττεσθε τῶν ἐνοχλοῦντων ὑμᾶς καὶ νὰ ἐκδικήτε ἀνηλεῶς μίαν ὕβριν !... Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς εἶχε παραδοθῆ εἰς τὴν μακίαν τῶν ζῶων, ὡς οἱ χριστιανοὶ τῶν ἵπποδρομιῶν !... Μόνον ὅτι ἦτο ὠρατος καὶ ἰσχυρὸς !... Τὰ ζῶα δὲν τὸν κατέσχισαν ὀλοτελῶς. Βλέπων τις αὐτόν, ἐνόει μέχρι τίνος σημείου ἠδύνατο ἡ δεσποινὴ Σαρναίου νὰ ἐμαγεύετο καὶ εἰκλύετο ἐκ τῆς θέας του ! Σὺς εἶχον παράσχει μίαν ἐκδούλευσιν καταπνίγων τὴν ὑπόθεσιν... Μοὶ ὀρεῖτε δευτέραν, διότι σὺς ἀπήλλαξα αὐτοῦ, τοῦ δυναμένου τὰ πάντα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς κληρονόμου σας...

— Πῶς ;

— Ἡ δεσποινὴ Σαρναίου τὸν ἠγάπα... ἐμπαθῶς... τὸν ἔπεισα περὶ τοῦ ἐναντίου... Ἐκεῖνος ἐλάτρευε τὴν δεσποινίδα Σαρναίου... Ἀπέδειξα πρὸς ἐκείνην, ἥς ἀξίω τὴν χεῖρά, ὅτι ἠδύνατο νὰ παραιτηθῆ αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος. Ἐπὶ τέλους, τὰ μέσα δὲν ἐνδιαφέρουν καὶ τ' ἀποσιωπῶ. Προδίδων αὐτόν, ὅστις μοὶ ὤφειλε τὴν ζωὴν, ὑμᾶς ἐξυπηρέτων· τὸ ἀποτέλεσμα ἐπετεύχθη... Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἐξεπατρίσθη... εὐρίσκειται ἐν Ἀμερικῇ... ὁπόθεν δὲν μέλλει νὰ ἐπανέλθῃ... ἢ ἂν συμβῆ τὸ ἐναντίον, πρέπει νὰ εὕρῃ τὴν δεσποινίδα Σαρναίου ἔγγαμον...

— Ἐτελείωσαν ; ἠρώτησεν ἡ δούκισσα ἀνυψοῦσα τὴν κεφαλὴν.

Τῇ ἀπέμενεν ἔτι μία ἐλπίς.

Ἐὰν ὁ Βωνοᾶζ δὲν ἐγνώριζε πλειότερα, οὐδὲν εἶχε νὰ φοβῆται. Μία Σαρναίου εἶχεν ἀδυναμίαν τινά. Ἐστω. Ἄλλ' ἡ ὑψηλὴ τῆς θέσις τὴν καθίστα ὑπερέραν πάσης δυσφημῆσεως. Καὶ ἐξ ἄλλου, ἀφοῦ ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος εἶχε φύγει μακρὰν, ποτὸς ἠδύνατο νὰ βεβλιώσῃ τὴν ἀλήθειαν ἀορίστων κατηγοριῶν, ἃς ὁ ἐραστὴς αὐτὸς ἔσχε τὴν γενναϊότητα νὰ ἀποσιωπήσῃ διὰ τῆς φυγῆς του ;

Ὁ κόμης ἐμάντευσε τὴν μυστικὴν ἐλπίδα τῆς Ἰταλίδος.

— Ὅτι, σὺς εἶπον εἶνε μηδὲν, ἐδήλωσεν ἐν συγκρίσει τοῦ ὅ,τι ὑπολείπεται νὰ σὺς ἀνακοινώσω.

Ἡ γραφία ἔκρυψε τὸ μέτωπόν τῆς μετὰ τῶν συνεσπασμένων τῆς δακτύλων, καὶ ἔδηξε τὰ χεῖλη μέχρις αἰματώσεως.

— Ἐνθαρρυνθῆς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας μου, ἐξηκολούθησεν, ἐσυνέχισα τὴν ἐπὶ τῆς Ζονσέρης ἐπαγρύπνησίν μου. Ἀδιπὸν, ἰδοὺ ὅ,τι ἀνεκάλυψα. Τὴν νύκτα τῆς πέμπτης πρὸς τὴν ἔκτην Ἰανουαρίου, μετὰ τῶν τριῶρου διαλείμματος, δύο ἄμαξαι ἐξῆλθον τοῦ πύργου. Ἐλαβον τὴν ἀγροῦσαν εἰς Σατωροῦ. Ἐν τῇ πρώτῃ, ὑπῆρχε χωρικὴ ἀγνωστος ἀποκομίζουσα βρέφος νεογέννητον. Εἰς τῶν ὑπηρετῶν μου, ἀφοσιωμένος μου, τὴν ἠκολούθησεν ἐφιππος μέχρι Σατωροῦ. Ἦτο μόνη. Ἐκεῖ ἔλαβεν εἰσιτήριον διὰ Λιμόγην· ὃ ἀπεσταλμένος μου ἤκουσε τοὺς κλαυθμηρισμοὺς τοῦ παιδίου ἐν τῷ σταθμῷ... ἐπομένως τὸ παιδίον ἔζη. Μ' ἐρωτήσατε ἂν ἐτελείωσα ; Ἐχω καὶ ἄλλα τινὰ ἀκόμη... Εἰς τὰς τέσσαρας ἀκριβῶς, ἑτέρα ἄμαξα ἔλαβε τὴν αὐτὴν ὁδόν.

• Εἰς λαθροθήρας, κεκρυμμένος ἐν τῷ ἄλσει σας, τὴν εἶδε διαβᾶσαν ἐμπροσθέν του. Ἡ ἄμαξα, ὀδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Πουρσαίν, περιεῖχε τὴν θαλαμηπόλον σας καὶ ἕτερον νεογνόν... τὴν ἰδίαν σας θαλαμηπόλον... τὴν Μαγδαληνὴν. Ὁ ὑπηρέτης μου, ἐν τῇ ἐπανάδῃ του, τὴν συνήντησε, καὶ, λίαν ἐκπληκτος, ἐτέθη καὶ ἐπ' αὐτῆς τὰ ἴχνη... Εἰς τὸν «Μαῦρον Ἴππον», ἐλεεινὸν πανδοχετον, πλησίον τοῦ Σατωροῦ, ἡ ἄμαξα ἐστάθη ἐκ τίνος βλάβης...

[Ἐπιτεταί συνέχεια].